

El conte de l'arbre màic

Vet aquí que una vegada hi havia un petit poble al mig d'un bosc on hi vivia la Paula. A la Paula li agradava molt la natura, els animals i les flors. Cada matí creuava el bosc sencer per arribar a l'escola acompanyada dels seus amics i amigues que vivien al mateix poble. Com que sempre anava acompanyada dels seus amics i amigues, mai es parava a mirar cada un dels arbres que passava de camí a casa. Però aquell dia anava sola i va començar a fixar-se en cada racó del bosc. Va ser per això que en un moment donat va veure un arbre que era diferent. De seguida va identificar que aquell arbre no era normal. Era com si brillés d'una manera especial. Va decidir acostar's-hi i quan va arribar al costat va veure que era un arbre molt gros. Sota una branca hi va trobar un cartell que hi deia: "Soc un arbre encantat, si dius les paraules màgiques descobriràs el meu secret". La Paula es va quedar molt sorpresa, ja que mai no havia vist aquell arbre, i això que era el mateix camí per on passava sempre. Sense solta ni volta va començar a provar paraules màgiques "abracadabra, pota de cabra", "bidibidabidibú", "Hocus Pocus" i moltes més. Però la porta de l'arbre no s'obria de cap manera. Llavors es va a propiar més a l'arbre i amb una veu molt dolça li va dir: "Arbre, vull que m'ensenyis el teu secret si us plau!". Tot de cop l'arbre va començar a il·luminar-se com si fos una bombeta molt potent al mig del bosc i el tronc es va obrir per la meitat. Curiosa com era ella, va entrar a l'arbre de puntetes tot i que tenia una mica de por ja que dins d'aquell tronc tot era molt fosc. Quan va ser a dins va dir: "Moltes gràcies per deixar-me entrar" i en aquell moment es va il·luminar un camí que portava cap a una muntanya de joguines de tota mena. La Paula va veure allò i es va quedar al·lucinada, però ja era tard i havia de tornar a casa. L'endemà tornant de l'escola amb els seus amics i amigues els hi va explicar el que havia passat i ells i elles no s'ho creien. No es creien que aquelles paraules "si us plau" i "gràcies" fossin tan màgiques que fessin que un tronc d'un arbre s'obris. Quan van arribar a l'arbre van fer la prova dient les paraules "si us plau" i "gràcies" i l'arbre es va tornar a obrir per a que poguessin entrar i jugar amb les joguines. Des de llavors va córrer la veu que "Si us plau" i "Gràcies" són paraules màgiques i boniques de dir. Us animo a que no perdem el costum de demanar les coses amb un "si us plau" i donar sempre les "gràcies". Proveu-ho. Us asseguro que alguna cosa màgica tenen.

